

Viimist puhkamist saab tunda,
Lähäs saarekeste randa —
Tere, wee peal, Kuumala,
Kalju orus, Heidalla!

Sõudjad piigad ei julgend peagu hingatagi.
Sõna lausumatta, mõtetes kiusasid rannale, kuhu
naad kell kümne ajal jõudsid. Veel kaua kõndis
Madli aedas, suur asi oli temal läbi mõelda.

Teisel päeval rääkis Hindrekuga. Ütles, et
noormehete palju tänu võlga olla ja et oma
sõbrust teisele täitsa võida anda, aga ta süda
olla teist armastamas. Kui ehk noormees ekss-
mõtel arwand, et Madli teda armastada, siis
olla kahju küll ja neiu arwata enmast süidlasteks,
ei võida aga ühtigi seal juures parata. „Ma
arvasin ja lootsin, et minu tänu ehk armastuseks
muudab, aga see wiist põle võimalik, sest et mu
süda teist armastab. Kui ma siis selle peale
waatamatta siiski peaks tahtma teile abikaasaks
tulla, võiks peagi sündida, et kõik õnnetuks
saaksime.“

Hindrek katsus küll vastu rääkida ja ütles,
Maret olla Madlile sähärdused arwamised süda-
mehete eksitanud. Aga Madli ütles: „Minge
Kandli-saarele, seal saate kuulda, mis siis
sünnib, kui keegi tütarlaps kõikide meele järäl

tahab olla. Ja kui Teil viimaks õnneks lähäs,
ühe armsa abikaasa armastusest end rõemuštada,
siis laske Heidalla haua peale mälestuse samba
seada, sest tema lugu on Teid ja mind õnnetu-
sest hoidnud.“

Mõni nalja natukene.

Õnnetu meelitus. „Ikka, kui roosi lille
näen,“ ütles lihunik ühe mamselile, „siis tulete
Teie igakord mulle meele. Aga kas Teie kaa
minu peale wähest mõtlete?“

Mamsell: „Küll kaa ikka! Igakord kui ma
ühe wärika näen.“

Tubli seinakell. „No ütlege ometi, mis-
pärast see kell siin seina külges ripub? Ta ei
käi ju.“ —

„Põle wiga, oodake aga! Sest kui seda kord
üleštõmmatakse, siis käib ta kohe kolm kord rut-
tem, kui teised!“

Alwad õunad. Koolipois: „Mis maks-
wad 6 õuna?“

Turunaene: „Viis kopikat.“

Pois: „Noh, siis saab 5 nelja kopika eest,
4 kolme eest, 3 kahe eest, 2 ühe eest ja üks ei